

som her foreligger os, nemlig om selve Bøtseringerne skulle være offentlige, er blevet aldeles forkastet i Norge, og det er fra alle Sider anerkjendt, at det ikke vilde være heldigt. Jeg tror aldeles ikke med disse Bemærkninger at have udtømt denne Materie, men jeg vil kun dermed vise, at jeg anseer det for et overmaade uvovelligt Experiment, om man nu vilde statuere, hvad her er foreslaaet. Høiesteret har, efter hvad den ærede Justitsminister har sagt os, fraraadet at gaae ind paa en Lov, som forlangte Grunde for Høiesteretsdommene; jeg er nu ganske enig i de Udtalelser, som her ere faldne om, at dette dog var Noget, som kunde lade sig iværksætte; men det vilde dog synes meget besynderligt, at man som et Alternativ, hvis Iværksættelse afgang af Justitsministeren, vilde træffe en saa overordentlig gennemgribende Foranstaltning som denne, uden at man havde hørt Høiesteret, eller uden at Sagen i det Hele havde været undergivet en langt nøagtigere Drøftelse, end nu kan antages at være bleven den til Deel. Jeg kan i den Henseende ikke tilbageholde den Bemærkning, at den høitærede Justitsminister aldrig selv har været Medlem af nogen Ret, og at heller ikke Noget af det ærede Udvalgs Medlemmer nogenstunde har været Medlem af en Ret, saa at det dog nok kunde være, at de ikke tilfulde kunde vurdere Vanskeligheden af at forfatte en Dom, især for en Domstol, som bestaaer af flere Medlemmer. Det er jo netop i det større Antal af Dommerne, at Garantien maa søges; men jo flere Dommere der er, desto vanskeligere bliver det at affatte Dommen. Jeg for min Deel finder, at Udkastet, saaledes som det foreligger, siger baade formeget og for lidt. Det siger for lidt, fordi det slet ikke har anvist Veien eller Raaden, hvorpaa denne Reform kunde iværksættes, hvorledes den navnlig kan bestaae med forskjellige Bestemmelser i Høiesteretsinstruxen; og det forekommer mig, at det indeholder formeget, forsaavidt det nemlig lægger det i Justitsministerens Haand at ordne denne Sag, som han finder for godt, uden at vi vide, hvorledes Høiesteret i det Hele dømmes om denne Sag, og navnlig uden at den er gjort til Gjenstand for en omhyggeligere Undersøgelse.

Ordføreren: Jeg har ikke søgt at erhverve den ærede sidste Taler's Stemme; der som jeg havde lagt an derpaa, kunde jeg maa skee besvaret hans første Spørgsmaal anderledes. Dersom man tror at burde stemme imod Loven paa Grund af den Erklæring, jeg afgav, maa jeg finde mig deri, men i Justitsministerens Fraværelse kan jeg ikke afgive nogen anden. Hvad derimod angaaer det, den ærede Taler har anført mod selve Forslaget, da maa jeg tilstaae, at jeg ikke ret fatter, hvorledes han kan lægge den Bægt paa den nuværende Affattelse, at han derved kan komme til at bekæmpe, hvad det synes mig han selv tidligere meget godt har talt for. Her er jo ikke Spørgsmaal om at paalægge Høiesteret en offentlig Bøtsering, men det overlades til Høiesteret, om den vil foretrække en offentlig Bøtsering for en Meddelelse af Grundene, og det pleier dog ellers at ansees for et Gode for En, naar man giver ham Balget mellem 2 Ting. Meddelelsen af Grundene kan dog ikke blive vanskeligere eller mere forkastelig derved, at det overlades Retten at vælge noget Andet istedetfor. Jeg har, da Sagen var til første og anden Behandling, fortrinnsviis lagt Bægt paa Meddelelsen af Grundene; jeg har netop selv dvælet ved Forholdene i Norge, som den ærede sidste Taler har berørt, og jeg tror, at jeg fuldstændig har oplyst de Forhandlinger, der have fundet Sted i Stortinget; og det, at den norske Regjering ikke vilde gaae ind paa Forslaget, anførte jeg netop som en af Grundene til, at jeg ikke havde foreslaaet nogen offentlig Bøtsering. Det er ganske vist, at Juristerne — dog ikke alle Jurister; jeg tør sige, at Advocaterne have talt og stemt i modsat Retning, altsaa en Deel af Juristerne, navnlig Advokaterne, — i Norge have været imod en offentlig Meddelelse af Afstemningen, men jeg tør dog herved bemærke, at det er saare sjældent, at Mænd, der ere særligt beskæftigede med en Gjenstand, der ved deres hele Virksomhed ere særlig interesserede i Dyreholdelsen af bestaaende Forhold, fordi det engang er deres Vane at virke under disse Forhold — ere de Første til at foreslaae Forandringer. I Reglen staae de imod. Naar de ere dygtige, vide de at na-